

„Ja,” zei ze, „we woonden op 't kerkepleintje, u weet wel, plezierig en rustig, niet veel passage, maar d'r kwam toch nog wel eens iemand langs.”

O zeker, denk ik, zoo'n echt achterbaksch pleintje, de kilheid slaat je van de steenen tegemoet.

„'s Avonds,” gaat Door verder, „ging mijnheer Tempelman d'r voor zitten, en wat een kostelijk oordeel had die man. Hij besprak de dominee en ook de burgemeester; hij zei me wel eens: „dat zou ik heel anders hebben gedaan.”

„En jij?”

„Mij paste het zwijgen als mijnheer sprak.”

„Hij kon zich, ik weet het nog best, ook zoo ergeren aan de raad; ze doen het alles, zei mijnheer Tempelman, van onze centen; de gemeentereiniging maakt niets dan schuld, het electrisch licht kan niet uit. Je zou soms zeggen dat het allemaal zoo maar niks kost. Als der huizen gebouwd werden, ging mijnheer Tempelman sikuur eens even kijken en zoo'n flink oordeel als ie daar dan over had. Die nieuwe manier van bouwen met al die zondige pertieken; errekers noemde 't meneer en daar had ie niks mee op. U moet denken, wij hadden op z'n ouderwetsch, een spion. Maar 't ergste,” zegt Door, „had meneer tegen op de lichte zeden en daar heeft ie ook heel veel verdriet van gehad. Dansen, kon ie zich zoo aan ergeren en dan, de bioscoop trekt de menschen hard naar beneden, hoe dikwijls heeft mijnheer Tempelman me dat zelf niet gezegd. Zoo leefden we,” zegt Door, „erg gezellig en rustig; ik zorgde voor nette, zwarte kleeding; der viel nooit geen onvertogen woord. We waren, zeiden de burens, een in-degelyk gezin.”

Een in-degelyk gezin: ze zucht, ze laat de heerlijkheid even bezinken; nu zit ze in het vrouwenhuis als een nonnenklooster, maar tot een in-degelyk gezin heeft Doortje behoord.

Die mijnheer Tempelman met zijn netheid wordt me wel wat al te machtig en mijn lichte gedachten dwalen eventjes af.

Oudejaarsavond straks. „Door, zouden ze weer zoo toeteren op de schepen, dat vind ik zoo machtig mooi op oudjaar.”

„Vindt u dat aardig?” zegt Doortje, voor 't eerst een beetje snibbig. „Mijnheer Tempelman vond dat ordeverstoring, zoo'n vreeselijk kabbaal daar midden in de nacht. Hij zei altijd: de politie moest er beter voor zorgen, dit is het uur om te slapen en niet voor muziek. Er waren,” zegt Doortje peinzend, „ook voetzoekers en donderbussen.”

„O ja,” zeg ik, „leven dat is er op Oudejaarsavond genoeg.”

„Drie jaren,” gaat Door verder, „'t leken me gerust wel drie weken, want als je dan zoo rustig en vredig samen leeft, na drie jaren kwam die heel koude winter, is me moeder gestorven; voor plezier ging ik nooit uit, maar moeders begrafenis had ik niet gaarne gemist.”

„Door, zei mijnheer Tempelman, doe het nou maar heel op je gemakkie.